

само двама — момчето ми и азъ. Но, scusati, signori. . . Извинете, азъ много се разбъбрахъ. Да станемъ, ако обичате. Иначе не ще има време да се поразходимъ.

Синя прозрачна мъгла обвиваше градътъ и морето. Месецътъ, скритъ задъ Santa Maria della Salute, не се виждаше.

— Джулиа! — извика художникътъ. Една гондола мръдна отъ кея и се доближи.

— Ние сме приятели съ него, — добави мургавиятъ мъжъ, каза нѣщо по италиански на човѣка, и се обърна къмъ другитѣ:

— Заповѣдайте!

Гондолата зави и заплува съ мекъ шумъ. Отъ водата идеше лека хладина, и младата жена потръпна.

— Трѣбваше да вземешъ горна дреха — каза съпругътъ.

Другиятъ веднага скочи и метна палтото си, което още държеше подъ мишница, върху раменетѣ на жената:

— Позволете. . . Азъ и безъ това не го обличамъ.

Тя не отказа и затвори очи. Отъ дрехата лѣхаше слабъ мирисъ на лула, смѣс-